

disse vilde kunne være tilbøielige til at gaa ind paa; men jeg maa tilstaa, at jeg nu har faa meget mere Grund til at beklage, at vi altsaa i dette Døielik staa i en Situation, som ligner den tidligere for nogle Aar tilbage, da Regjeringen traadte tilbage og lod Thingene arbejde med hinanden, eller rettere mod hinanden. Det er efter min Opfattelse ikke den Maade, hvorpaa det er muligt at skaffe Forlig tilveie. Jeg tror, at da Regjeringen havde accepteret det Forslag, der foreligger, kunde vi have ventet, at Regjeringen vilde have været i Stand til at lægge et tungere Lod i Vægtstaaalen med Hensyn til denne Sags Gjennemførelse i Landsthinget, end den gjorde. — Den ærede Conseilspræsident søiede til, at med Hensyn til Arbejder og Foranstaltninger, der muligvis endnu ikke vare forberedte eller paabegyndte, var det paa Regjeringens Ansvar, om der derved skete nogen Skade. Ja, det skal jeg villig indrømme, at det er paa Regjeringens Ansvar, at Regjeringen overhovedet føres, og at, hvad Gavn eller Skade der finder Sted, hviler paa den Maade paa Regjeringen. Men derved ere vi ikke udelukkede fra at bedømme, naar en eller anden Foranstaltning kan siges at være gavnlig eller skadelig; vi kunne ikke slaa os til No dermed, at Regjeringen siger, at det er dens Ansvar; vi maa, naar vi skulle træffe en Bestemmelse, overveie, om vi kunne skønne, hvad der kommer ud af den, om der af denne Foranstaltning kan flyde Gavn eller Skade for Staten; og naar vi se, eller i alt Fald frygte for, at en saadan Bestemmelse kan komme til at virke skadelig, maa vi modsaette os den. Jeg ser i den ærede Conseilspræsidents Udtalelser netop en Anerkjendelse af, at det er muligt, at der findes saadanne ellers gavnlige Foranstaltninger, der endnu ikke ere forberedte eller paabegyndte, som vilde blive standfede ved Vedtagelsen af det Forslag, som her foreligger. Jeg tror, at, naar denne Oplysning forelaa tidt, naar det var muligt at faae den overveiet, og naar det navnlig var muligt for det andet Thing klart at se, hvilke Følger et saadant Forslag, tilstrækkelig detailleret, vil kunne faae, maatte det være en fornøjet Opfordring for det andet Thing til at tage Sagen under Overveielse.

**Conseilspræsidenten** (Estrup): Jeg tror ikke, at det kunde misforstaaes af Noget, at jeg i enhver Udtalelse om denne Sag heri Thinget har bestræbt mig for at give Udtalelsen en bestemt Karakter af kun at være en Udtalelse af Ministeren og ikke af Landsthingsmanden. Det ærede Medlem bebreidede mig eller Regjeringen, som det forekommer mig noget uretfærdigt, at den ikke har taget Ledelsen af denne Sag i sin Haand. Jeg er enig med det ærede Medlem i hans ganske almindelige Betragtning om det Uheldige i, naar en Sag gaar gennem

Thingsdagen uden Ledelse fra Regjeringens Side; men jeg tror, at denne almindelige Regel har sine Undtagelser ligesom alle Regler, og jeg vil dog henstille til det ærede Medlems Overveielse eller gjøre et Spørgsmaal, som jeg ikke forlanger noget Svar paa, om det ærede Medlem egentlig mener, at en Udtalelse af Regjeringen i dette Thing vilde lægge noget Lod i Vægtstaaalen, som kunde have nogen Betydning for Afgjørelsen af Sagen.

**Bøffen:** Dette Sidste har ikke været nødvendigt, da der i den Henseende er tilveiebragt Enighed mellem Regjeringen og dette Thing, saa at det Sted, hvor Loddet skulde lægges, maatte blive i det andet Thing. Den ærede Conseilspræsident mener, at der gives Undtagelser fra den Regel, at en Sag maa ledes af Regjeringen for at føres gennem Thingsdagen, og mener, at der altsaa i dette Tilfælde finder en saadan Undtagelse Sted. Deri kan jeg ikke give Conseilspræsidenten Ret, thi tværtimod, var der i noget Døielik Grund og Anledning for Regjeringen til at tage en Sags Ledelse i sin Haand, er det i dette. Thi, mine Herrer, vi staa saaledes, at det ikke engang er muligt for Thingsdagens Afdelinger at benytte de Midler, der staa til deres Raadighed, for at skaffe Enighed tilveie. Vi staa saaledes, at en Forhandling mellem de to Thing har maattet føres omkring i Binduesforbyhninger og paa Gangene, for at benytte den korte Tid; er der, siger jeg, noget Døielik, hvor Ansvar for Sagens Ledelse kommer til at hvile paa Mellemledet mellem de to Thing, er det netop dette, og der kan derfor ikke i dette Tilfælde gjøres nogen Undtagelse fra den almindelige Regel, som netop nu forekommer mig stærkere end nogenjinde.

**M. C. Christensen:** Det ser noget besynderligt ud, at Folkethinget her skal være den Høistbydende. Siden Grundlovsforandringen foregik i 1866, har der bestandig blandt Befolkningen været Frygt for, at Landsthinget vilde gjøre altsor store Fordringer paa Grund af den privilegerede Valgret, men her er jo Folkethinget den Høistbydende, idet, naar Vædringsforslaget bliver vedtaget, tilbyder det Ministeren 300,000 Kr. til Skolelærerne. Han kan undlade at uddele dem, men efter det, som er vedtaget af Landsthinget, kan han ikke uddele dem. Jeg kan ikke faae Andet ud af det, end at det Flertal i Folkethinget, som stiller Vædringsforslaget, er den Høistbydende. Jeg skal ikke spille flere Ord herpaa, jeg tror, at Sagen faar det Udfald, som man nok kan vente.

**Bille:** Ligesom det under de foregaaende Forhandlinger er blevet udtalt, at der i de Forslag, som ere blevne stillede af Flertallet her i Salen, ikke var nogen som helst Bagtanke, men at de virkelig kun mente det, som selve Ordene an-